

Kőmives Kelemen

(A falba épített asszony)

Tizenkét kőmives összetanakodék,
Magos Déva várát hogy fölépittenék.
Hogy fölépittenék fél véka ezüstér,
Fél véka ezüstér, fél véka aranyér.
Magos Déva várhoz hozzá is kezdetek.
Amit raktak délig, leomlott estére,
Amit estig raktak, leomlott reggelre.
Megint tanakodék tizenkét kőmives,
Falat megállítani hogy lesz lehetséges.
Egymás között szoros egyességet tettek:
– Melyik felesége hamarább jó ide,
Azt gyengén fogjuk meg, dobjuk be a tűzbe,
Annak gyenge hamvát keverjük a mészbe.
Csak így állítjuk meg magos Déva várát,
És így nyerhessük el annak drága árát...
– Kocsisom, kocsisom, nagyobbik kocsisom!
Én uramhoz menni lenne akaratom.
Fogd bé a lovakat, induljunk el útra,
Induljunk el útra, magos Déva várra...
Erős idő vala, záporosó hulla.
– Asszonyom, csillagom, forduljunk meg vissza!
Nem jó álmot láttam az éjjel álmomba;
Asszonyom, csillagom, forduljunk meg vissza!
– A hintó nem tiéd, a lovak nem tiéd,
Hajtsad a lovakot, hadd haladjunk elébb!
– Nem jó álmot láttam az éjjel álmomba:
Kőmives Kelemen udvarába jártam;
Hát az ő udvara gyásszal van behuzva,
Az ő udvarába egy mély kút fakada,
Az ő kicsiny fia oda beléhala.
Asszonyom, csillagom, forduljunk meg vissza!
– A hintó nem tiéd, a lovak nem tiéd,
Hajtsad a lovakot, hadd haladjunk elébb!...
Mennek, mendegélnek Déva vára felé.
Kőmives Kelemen őket észrevevé.
Szörnyen megijedett, imádkozik vala:
– Istenem, istenem, vidd el valahova!
Mind a négy pejlovam törje ki a lábát,
Vessen a hintómnak négy kereke szakát,
Üssön le az útra tüzes istennyila,
Horkolva térjenek a lovaim vissza!...
Mennek, mendegélnek Déva vára felé.
Sem hintót, sem lovat semmi baj nem lelé.
– Jó napot, jó napot tizenkét kőmives,
Tizenkettő közül Kelemen kőmives!

– Jó napot, jó napot asszony feleségöm!
Hát ide mért jöttél a veszedelmedre?
Most szépen megfogunk, bédobunk a tűzbe,
Neked gyenge hamvad keverjük a mészbe.
Csak így állítjuk meg magas Déva várát,
És így nyerhessük el annak drága árát.
– Várjatok, várjatok, tizenkét gyilkosok,
Hogy bucsut vehessek asszonybarátimtól
Asszonybarátimtól, szép kicsiny fiamtól!...
Kőmives Kelemenné mikor hazamene,
Őt szépen megfogták, bédobták a tűzbe...
Kőmives Kelemen mikor hazamene,
Az ő kicsiny fia elejébe jöve:
– Apám, édesapám, mondja meg igazán,
Hogy hol van s merre ment az én édesanyám!
– Ne sírj, fiam, ne sírj, hazajő estére.
Ha estére nem jó, hazajő reggelre...
– Istenem, istenem, reggel is eljöve,
Az én édesanyám még haza nem jöve!
– Menj el, fiam, menj el magas Déva várra,
Ott van a te anyád, kőfalba van rakva...
Elindula sírva az ő kicsiny fia,
Elindula sírva magas Déva várra.
Háromszor kiáltja magas Déva várra:
– Anyám, édesanyám, szólj bár egyet hozzám!
– Nem szólhatok, fiam, mert a kőfal szorít;
Magos kövek között vagyok berakva itt. –
Szíve meghasada, a föld is alatta,
Az ő kicsiny fia oda beléhala.

Szentegyházásfalu (Udvarhely)

Csanádi Imre-Vargyas Lajos: Röpülj páva, röpülj. (Magyar népballadák és balladás dalok.) Bp. 1954., 67-69.

Forrás:

<http://mek.oszk.hu/06200/06204/html/manepbal00005.html>